

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem v právní věci

žalobce: **T. D. P.**, nar. X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2024, č. j. MV-160667-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou ze dne 17. 1. 2025 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky

(dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 27. 8. 2024, č. j. OAM-30226-25/DP-2023. Tím byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), zamítnuta žádost žalobce ze dne 8. 8. 2023 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia a platnost jeho dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu mu nebyla prodloužena. Žalobce totiž nepředložil ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.

II. Podání účastníků

2. Proti napadenému rozhodnutí žalobce brojí žalobou, jíž se domáhá jeho zrušení a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Uvádí, že k žádosti doložil vše potřebné. Prvostupňový správní orgán ovšem s vydáním rozhodnutí nedůvodně vyčkával. K jeho výzvě žalobce opětovně doložil potvrzení o tom, že je studentem *University College Prague s.r.o.* (dále jen „UCP“). Teprve následně UCP sdělila, že potvrzení vydala omylem. Žalobce proto namítá, že důvod, pro který byla jeho žádost zamítnuta, nekoresponduje se skutečností; ve stanovené lhůtě totiž doložil, že studuje vysokou školu. Pokud bylo později zjištěno, že jeho vysokoškolské studium bylo ukončeno, měl být prvostupňovým správním orgánem opětovně vyzván k prokázání plnění účelu pobytu, což se ovšem nestalo. Žalobce poukazuje na to, že aktuálně plní účel svého pobytu na území studiem na jiné vysoké škole; k žalobě přiložil rozhodnutí rektora *Vysoké školy logistiky o.p.s.* (dále jen „VŠLG“), z něž vyplývá, že byl pro akademický rok 2024/2025 přijat do bakalářského studia. V akademickém roce 2023/2024 převážně dodržoval účel svého pobytu, neplnil jej pouze po přechodnou dobu v období studijních prázdnin. Napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, nepřiměřené, formalistické a porušující čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
3. Žalovaná ve svém vyjádření uvádí, že námitky žalobce nepovažuje za důvodné a navrhuje žalobu zamítnout. Předdesílá, že lhůta pro vydání rozhodnutí je toliko pořádková, její nedodržení nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Za stavu, kdy žalobci bylo ukončeno studium na UCP ke dni 19. 2. 2024, nebylo možné akceptovat jím předložené potvrzení o studiu ze dne 8. 4. 2024; žalobce nedoložil platný doklad prokazující účel jeho pobytu na území. Skutečnost, že je žalobce aktuálně studentem VŠLG, v průběhu správního řízení vůbec nesdělil, natož aby to doložil; správní orgány tudíž k tomu nemohly přihlédnout. Žalovaná dále zdůrazňuje, že žádost žalobce nebyla zamítnuta z důvodu neplnění účelu pobytu, ale protože nedoložil platný doklad prokazující účel pobytu jím uvedený v žádosti. Nadto žalobce byl studentem UCP od 1. 9. 2023 do 19. 2. 2024; i kdyby mu byla prodloužena doba platnosti dlouhodobého pobytu za účelem studia, neplnil by jeho účel od 20. 2. 2024 minimálně do září 2024, kdy se stal studentem na VŠLG.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a je přípustná. Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
5. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.);

současně ověřil, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

6. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, která však byla žalobcem formulována zcela obecně. Správní rozhodnutí může být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost především tehdy, pokud z něj nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, případně jde o výrok s obsahem rozporuplným či nevykonatelným. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti může být nedostatek důvodů správního rozhodnutí, který nastává, pokud není možno z jeho odůvodnění spolehlivě seznat, jakými úvahami se správní orgán řídil, resp. proč považoval námitky účastníka řízení za liché. Nepřezkoumatelnost může nicméně spočívat i v tom, že argumentace účastníka je odmítnuta jako nesprávná, aniž by bylo v kontextu individuálních okolností zdůvodněno, v čem tato nesprávnost spočívá (k tomu blíže srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016-48, či ze dne 17. 8. 2023, č. j. 1 Afs 66/2023-79).
8. Napadené rozhodnutí žádnou ze shora uvedených vad netrpí a je jednoznačně přezkoumatelné. Lze z něj totiž spolehlivě zjistit, na základě jakých skutečností a důkazů správní orgán rozhodl, srozumitelně prezentovány jsou i veškeré úvahy a důvody, jež žalovanou k jejím závěrům vedly. Soud zdůrazňuje, že odvolání žalobce bylo tzv. blanketní (postrádalo jakékoli konkrétní odvolací námitky), pročež nepřichází v úvahu ani pochybení správního orgánu spočívající v nedostatečném vypořádání v odvolání uplatněné argumentace. Žalovaná tudíž prvostupňové správní rozhodnutí přezkoumala dle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) pouze z hlediska jeho souladu s právními předpisy. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.
9. Soud předesílá, že ZPC je postaven na principu, že každý pobyt cizince na území České republiky, který není pobytem trvalým, musí být odůvodněn plněním konkrétního účelu (např. zaměstnáním, podnikáním, studiem, sloučením rodiny, případně jakýmkoliv jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 3 měsíce), přičemž tyto činnosti musí být na území skutečně vykonávány (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81). Účel pobytu přitom musí cizinec prokázat. Z právní úpravy dlouhodobých pobytů nevyplývá, že by cizinec měl bez dalšího nárok na to, že mu bude pobytové oprávnění uděleno za jakýmkoliv účelem, který uvede. Neexistuje právo na pobyt cizinců na území České republiky a každý stát si může rozhodnout, za jakých podmínek připustí setrvání cizinců na svém území (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2024, č. j. 7 Azs 22/2024-27).
10. V projednávané věci jde konkrétně o (ne)prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem studia. O žádosti žalobce bylo rozhodnuto dle následujících ustanovení ZPC:
11. Podle § 44a odst. 3 věty druhé ZPC se *na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 7 a § 55 vztahují obdobně.*
12. Podle § 35 odst. 3 ZPC *dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*

13. Podle § 37 odst. 2 písm. a) ZPC *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2.*
14. Podle § 56 odst. 1 písm. a) ZPC *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.*
15. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 8. 8. 2023 u prvostupňového správního orgánu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *studium na vysoké škole*. Ke své žádosti krom jiných příloh předložil také potvrzení ze dne 1. 8. 2023 o studiu na UCP v prezenční formě bakalářského studia v 1. semestru studijního programu Mezinárodní vztahy a diplomacie, potvrzení bylo platné pro období od 1. 9. 2023 do 31. 8. 2024. Sdělením ze dne 13. 3. 2024 informovala UCP prvostupňový správní orgán, že žalobce obdržel vyrozumění o začátku procesu ukončení studia s možností se odvolat do 30 dnů a s podmínkou dodání potřebných náležitostí nebo splnění klíčových zkoušek. Dne 19. 3. 2024 prvostupňový správní orgán vyzval žalobce, aby předložil doklad potvrzující jím požadovaný účel pobytu na území, neboť podle sdělení UCP není studentem této školy, a tudíž není prokázáno, že se věnuje aktivitám, které jsou studiem ve smyslu § 64 ZPC. Dne 13. 5. 2024 UCP sdělila prvostupňovému správnímu orgánu, že žalobci bylo ke dni 19. 2. 2024 ukončeno studium. Následně žalobce podáními ze dne 4. 6. 2024 a 6. 6. 2024 doložil potvrzení UPC vystavené dne 8. 4. 2024 o tom, že studuje na dané vysoké škole v prezenční formě bakalářského studia v 2. semestru studijního programu Mezinárodní vztahy a diplomacie, přičemž potvrzení bylo vydáno pro období od 1. 2. 2024 do 31. 8. 2024. Dne 12. 6. 2024 prvostupňovému správnímu orgánu UCP sdělila, že žalobci bylo studium ukončeno ke dni 19. 2. 2024 z důvodu nedoložení nostrifikace, odvolací proces byl ukončen ke dni 7. 5. 2024. Dne 14. 6. 2024 UCP sdělila, že jejich potvrzení o studiu ze dne 8. 4. 2024 bylo vydáno v mezidobí odvolacího procesu žalobce a k jeho vystavení došlo omylem; jakmile na tuto chybu přišli, ihned informovali Ministerstvo vnitra o ukončení studia žalobce. Ten byl následně dne 26. 6. 2024 vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, čehož ovšem nevyužil. Poté prvostupňový správní orgán vydal shora uvedené rozhodnutí, jímž žádost žalobce zamítl, neboť nepředložil ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.
16. Žalobci lze přisvědčit v tom, že ke své žádosti ze dne 8. 8. 2023 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia doložil tehdy platné potvrzení, z něž se podávalo, že byl studentem vysoké školy UCP. Tato skutečnost však není sama o sobě pro rozhodnutí o předmětné žádosti relevantní, neboť prvostupňový správní orgán musel vycházet ze skutkového stavu, který byl v době vydání jeho rozhodnutí. Není podstatné, jaká byla situace v době podání žádosti, případně ani v okamžiku uplynutí zákonné lhůty pro rozhodnutí o této žádosti; je tedy irrelevantní, že žalobce původně platné potvrzení doložil. Soud poukazuje na to, že danou problematikou se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Ten jednotně judikuje, že ani v situaci, kdy by včasné rozhodnutí o žádosti cizince vedlo k jejímu vyhovění, nelze liknavý postup správního orgánu napravit tím, že se žádost bude posuzovat k jinému časovému okamžiku než ke dni vydání rozhodnutí. Na

tomto závěru je přitom dle Nejvyššího správního soudu nutno striktně trvat, a to dokonce i tehdy, kdyby se jeho aplikace v konkrétní věci jevila jako nevhodná či nepřiměřená, byla pro cizince nepříznivá nebo průtahy správního orgánu byly excesivně dlouhé (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 397/2017-31, ze dne 8. 3. 2019, č. j. 7 Azs 209/2018-37, ze dne 3. 6. 2020, č. j. 10 Azs 374/2019-33, ze dne 4. 2. 2021, č. j. 1 Azs 500/2020-24, ze dne 18. 3. 2021, č. j. 10 Azs 81/2020-44, či ze dne 1. 12. 2021, č. j. 6 Azs 398/2020-34).

17. Stejně tak má žalobce pravdu v tom, že prvostupňový správní orgán nerozhodl o jím podané žádosti v zákonem stanovené lhůtě 60 dnů [srov. § 169t odst. 6 písm. i) ZPC], nýbrž až 27. 8. 2024. Platí ovšem, že zákonné lhůty k vydání rozhodnutí jsou pouze lhůtami pořádkovými, přičemž jejich překročení nemá samo o sobě žádný vliv na zákonnost správního rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41, ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018-4, či ze dne 3. 6. 2020, č. j. 10 Azs 374/2019-33). Žalobce mohl proti průtahům prvostupňového správního orgánu v řízení o jeho žádosti brojit a domáhat se ochrany před nečinností postupem podle § 80 a násl. správního řádu, což ovšem neučinil.
18. Ztotožnit se nelze ani s argumentací žalobce, že právní důvod, pro který byla jeho žádost zamítnuta, nekoresponduje se skutečností. Prvostupňový správní orgán žalobce v průběhu správního řízení dne 19. 3. 2024 vyzval, aby mu předložil aktuální doklad potvrzující účel pobytu na území České republiky, který uvedl ve své žádosti. I když to v předmětné výzvě nebylo explicitně formulováno, je dle přesvědčení soudu zcela logické, že správní orgán požadoval předložení platného dokladu potvrzujícího toho času fakticky probíhající činnost uvedenou v žádosti (studium ve smyslu § 64 ZPC). Žalobce v reakci na danou výzvu předložil prvostupňovému správnímu orgánu potvrzení o studiu vystavené UCP dne 8. 4. 2024; čistě formalisticky vzato tedy vyhověl uložené povinnosti tak, jak byla formulována ve výzvě. Žalobcem doložené potvrzení však bylo dle vyjádření UCP vystaveno omylem, neboť dne 19. 2. 2024 bylo rozhodnuto o ukončení studia žalobce a odvolací řízení bylo skončeno dne 7. 5. 2024. Žalobce předkládající toto potvrzení prvostupňovému správnímu orgánu teprve dne 4. 6. 2024 (tedy až po pravomocném ukončení jeho studia) si musel být vědom toho, že již není studentem UCP a předmětné potvrzení deklaruje nesprávný (neexistující) stav. Materiálně tudíž žalobce nevyhověl výzvě prvostupňového správního orgánu, protože mu nedoložil doklad o tom, že je skutečně studentem vysoké školy. S ohledem na zcela jednoznačné sdělení UCP ze dne 6. 6. 2024, že žalobce k danému datu (předcházejícímu dni vydání rozhodnutí) již není studentem UCP, soud aprobejue úvahu prvostupňového správního orgánu, že žalobce neodstranil vadu své žádosti, když neprokázal plnění takového účelu pobytu, o jehož prodloužení žádal (studium na vysoké škole).
19. Soud nesouhlasí s žalobcem ani v tom, že prvostupňový správní orgán byl povinen jej před zamítnutím jeho žádosti opětovně vyzvat k „druhému pokusu“ o doložení potvrzení o vysokoškolském studiu ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu. Žalobce byl již v první (řádně mu doručené) výzvě poučen o tom, že pokud neodstraní nedostatky podané žádosti, správní orgán ji zamítne. Současně bylo žalobci sděleno, že vada jeho žádosti spočívá v nedoložení toho, že aktuálně absoljuje studium ve smyslu § 64 ZPC; již v této výzvě přitom správní orgán poukázal na probíhající proces ukončení jeho studia na UCP. Sdělení UCP ze dne 6. 6. 2024 o tom, že žalobce již není studentem této vysoké školy, bylo řádně zažurnalizováno ve správním spise. Žalobce byl dne 26. 6. 2024 vyzván k seznámení

se s podklady pro vydání rozhodnutí, mohl se s tímto dokumentem tudíž seznámit a reagovat na něj. Ostatně skutečnost, že již není studentem UCP, mu musela být známa z řízení o ukončení jeho vysokoškolského studia. Za této situace by dle názoru soudu bylo nadbytečné trvat na tom, aby prvostupňový správní orgán žalobce znova vyzýval k doložení jeho aktuálního vysokoškolského studia, neboť správní orgán měl na základě sdělení UCP za zjištěné, že žalobce takovým (platným) dokladem ani disponovat nemůže.

20. K argumentaci žalobce, že v akademickém roce 2023/2024 po převážnou dobu dodržoval účel svého pobytu, soud konstatuje, že tato námitka není relevantní. Jak správně poukázala ve svém vyjádření žalovaná, žádost žalobce nebyla zamítnuta proto, že by před vydáním rozhodnutí neplnil účel svého dosavadního pobytu (tímto se prvostupňový správní orgán vůbec nezabýval), nýbrž proto, že žalobce nedoložil platný aktuální doklad prokazující účel pobytu uvedený v žádosti. Z hlediska tohoto právního důvodu pro zamítnutí žádosti žalobce proto není podstatné, po jakou část akademického roku byl žalobce studentem vysoké školy; rozhodující je, že jím nebyl v okamžiku rozhodnutí prvostupňového správního orgánu.
21. Pokud jde o tvrzení žalobce, že nyní v současném akademickém roce 2024/2025 (tedy nejdříve od září 2024) plní účel pobytu na území studií na jiné vysoké škole (konkrétně VŠLG), soud poukazuje na to, že žalobce tuto skutkovou okolnost v průběhu správního řízení vůbec neuvedl, byť nastala ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Správní orgány tudíž nikterak nepochybily, pokud o této otázce nepojednaly. Nadto i v tomto případě platí shora uvedené, tj. že současné studium žalobce nemění nic na tom, že ve stanovené lhůtě řádně doložil požadované (platné) dokumenty.
22. Lze tedy shrnout, že k okamžiku vydání rozhodnutí, k němuž byl posuzován rozhodný skutkový stav věci, žalobce nedoložil, že naplňuje takový účel dlouhodobého pobytu, o jehož prodloužení žádal (tj. pobyt za účelem studia ve smyslu § 64 ZPC). Žalovaná tudíž nikterak nepochybila, pokud v napadeném rozhodnutí aprobovala postup prvostupňového správního orgánu, který jeho žádost zamítl podle § 44a odst. 3, § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. a), § 56 odst. 1 písm. a) ZPC z důvodu, že žalobce nepředložil (platný) doklad prokazující účel jeho pobytu uvedený v žádosti. Skutečnost, že žalobce na výzvu doložil omylem vydané potvrzení o studiu, které mu bylo již ukončeno, na posouzení věci ničeho nemění.
23. Konečně k výtce, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené a formalistické, soud konstatuje, že tato námitka je v žalobě formulována zcela obecně. Jedinou konkrétní vadou, na niž žalobce poukazuje, je údajné porušení čl. 8 Úmluvy. Soud v tomto kontextu ovšem zdůrazňuje, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života podle § 174a ZPC je míra a intenzita poměřování uvedených zájmů odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici. V případě vážení těchto zájmů při rozhodování správního orgánu o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je sice správní orgán podle § 3 správního řádu vázán povinností zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, to však neznamená, že je povinen sám bez toho, že by žadatel uváděl informace o svém soukromém a rodinném životě, jež jsou pro posouzení jeho žádosti relevantní, pátrat a aktivně vyhledávat podrobnosti a specifika žadatelova soukromí, která by případně mohla převážit nad důvodem pro neudělení pobytového oprávnění. Břemeno tvrzení tedy tíží především žadatele o konkrétní pobytové oprávnění (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, tento závěr potvrdil Evropský soud pro lidská práva v rozsudku ze dne 16. 5. 2024, č. 15117/21 a 15689/21, *Mirzoyan* proti České republice; dále např. rozsudky NSS ze dne 2. 6. 2021,

č. j. 9 Azs 64/2021-41, ze dne 13. 12. 2022, č. j. 6 Azs 75/2021-25, ze dne 10. 5. 2021, č. j. 5 Azs 393/2018-36, a ze dne 28. 2. 2025, č. j. 10 Azs 125/2024-27).

24. Bylo tedy zejména na samotném žalobci, aby správním orgánům tvrdil a doložil, z jakého důvodu považuje zásah do svého soukromého a rodinného života za nepřiměřený. Žalobce však v rámci svého výsledku před prvostupňovým správním orgánem ani v žádném ze svých písemných podání neuvedl takové skutečnosti, ze kterých by bylo možno nepřiměřenost takového zásahu dovodit. Žalobce sdělil, že sestry má v České republice, ale jeho rodiče žijí ve Vietnamu. Nevlastní zde žádnou nemovitost. Kdyby jeho žádosti nebylo vyhověno, asi by se vrátil do Vietnamu, další životní plány nemá (srov. str. 4-5 protokolu o výsledku žalobce u prvostupňového správního orgánu). K podkladům rozhodnutí se žalobce nevyjádřil, své blanketní odvolání nedoplnil. Žalobce tudíž nesdělil takové skutečnosti, které by svědčily nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

25. Soud s ohledem na shora uvedené shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, 30. dubna 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce